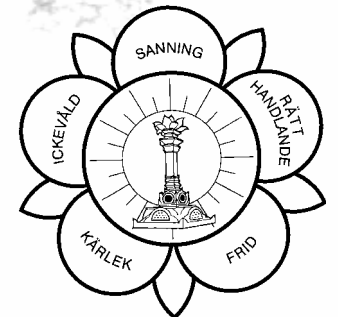
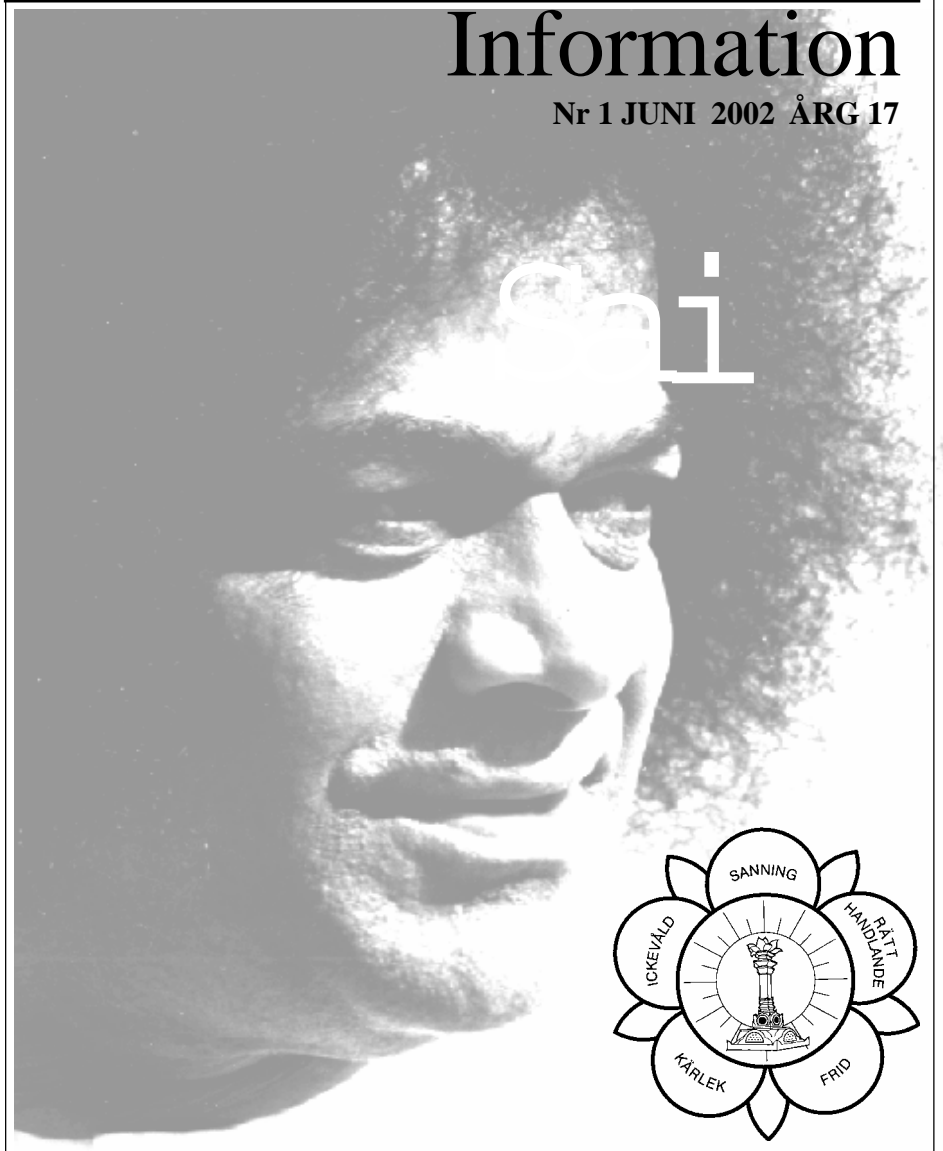

Sathya Sai

Information

Nr 1 JUNI 2002 ÅRG 17

Sathya Sai Baba

Inse att Gud är all barmhärtighet, ivrig och angelägen att uppfylla dina böner, om de kommer från ett rent hjärta...Be till Gud tat upplysa ditt sinne, väcka upp din intelligens och vara din lärare. Han kommer säkerligen att leda dig rätt från altäre i ditt eget hjärta...Han är kärlek, Han är barmhärtighet, Han är Godhet, Han är visdom, Han är kraft. Han ger vad du ber om; så var försiktig med vad du önskar. Lär dig att be om de verkligt välgörande gåvorna.

– Sathya Sai Baba

Sathya Sai Speaks, vol. 5, s. 12

Till vad nytta är bön? Om den hängivne har dedicerat allt han är, kroppen, sinnet och existensen till Herren, kommer Han att själv se efterallting, för Han kommer alltid att vara med honom. Då finns det inget behov av bön. ... Men tills detta stadium har uppnåtts är bön med en fridfull attityd viktig för andliga sökare. Bön av det här slaget kommer att befrämja jämvikt.

– Sathya Sai Baba

Prashanti Vahini, s. 17

När du är i svårigheter be då om ledning innan du rör dig i någon riktning. Människor kommer att ge dig råd bara så långt som deras skicklighet når, men Herren, som sprider ljus över tröghet och okunnighet, visar dig vägen ut ur dilemmat. Fråga Herren och Han kommer att svara. Sathya Sai Baba

Sathya Sai Speaks, vol. 2, s. 173

Innehåll

Sathya Sai Information, juni 2002

Hans gåva av kärlek.....	15
Sathya Sai educare och dess betydelse	3
Radio Sai Global Harmony	19
2 <i>Sathya Sai Information</i> , juni 2002	

SATHYA SAI EDUCARE OCH DESS BETYDELSE

Avslutningstal vid Sathya Sai-skolornas första konferens 20–21 nov. 2001

Den som inte låter sig avskräckas eller rubbas när hans satsningar misslyckas och välkomnar allt med ett leende utan att oroas, äger ett hjärta fullt av visdom.

Fråga 1: Vilket samband finns mellan religion, andlighet och educare?

Ni som är kärleken förkroppsligad? Det är med förvåning jag noterar att ni inte lyckats förstå relationen mellan religion, andlighet och educare. Försök till att börja med förstå vad religion innebär. Religion är insikt. Vad ska inses? När ni inser vem ni är förstår ni vad religion är, så religion är insikt om ert Själv. Det är kärlek som leder till denna insikt, så religion betyder kärlek. Andlighet uppenbarar också vem ni egentligen är. Ni säger till exempel: "Detta är min näsduk, detta är min tallrik, detta är min hand och

detta är min kropp." Vem är då ni själva? Det måste finnas någon som säger att han/hon äger näsduken, tallriken, handen och kroppen. När ni fördjupar er i detta inser ni att ni inte är något av allt detta och att ni i själva verket råder över allt detta. Den som råder över allt är Gud (atma). Samma Gud (atma) är närvarande i allt.

Vad är andlighet? Andlighet innefattar inte enbart lovsång, gudstjänst, besök i tempel, pilgrimsfärder och andra goda aktiviteter. Andlighet innebär att erfara alla varelsers enhet. Ett exempel: "När ni sluter ögonen kan ni inte se någon i denna sal, men så snart ni öppnar dem

kan ni se tusentals huvuden. Varifrån har dessa kommit? Om ni funderar över detta inser ni att de inte kommit utifrån. De fanns alla inom er men era ögon kunde inte se dem. I själva verket finns alla varelser inom er och ni finns i dem. Att se enheten i mångfalden är andlighet. Frågor och tvivel uppstår när ni ser mångfald i enheten. Den grundläggande sanning som måste inses är att det bara finns en Gud (atma) i alla varelser.

Så återstår educare. Hur kan ni kalla er bildade om ni inte förstår vad educare betyder? Ordet härleddes från den latinska roten 'educare'. Medan undervisning (education) åsyftar samlandet av världslig information innebär educare att bringa i dagen det som finns i vårt inre. Education för livets uppehälle, educare för livets mening. Education för levebrödet, educare för livets yttersta mål. Det är lätt för oss att känna igen yttre ting men svårt att se inåt. Det finns mycket inom oss som inte är manifesterat. När ni sätter samman de tre bokstäverna g, u, d, bildas ordet gud. När ni ser bokstäverna åtskilda har de ingen innebörd. Vår strävan är att sammanställa dessa bokstäver för att finna en mening. Educare innebär detta. Det betyder att bringa i dagen det vi bär inom oss. Atman är vår innersta verklighet. Det är det som educare måste uppenbara. Det är därför egentligen ingen skillnad mellan religion, andlighet och educare.

Allt ni ser i andra är bara en återspeglings av ert eget själv. När ni ser något ont

i någon visar det bara att era egna känslor inför denne är onda. Ser ni å andra sidan något gott hos en person är det ett uttryck för era egna goda känslor. Varje intryck andra gör på er är en återspeglings av era egna känslor inför dem. När någon skadat er tycker ni han är ond och ni ser inget gott hos honom. Gott och ont finns inom er. Allt är bara återspeglings, reaktion och eko. Därför ska ni inte döma andra. Ni har ingen rätt att döma andra eftersom er bedömning av en person begränsas till er erfarenhet av honom. Det kan finnas så många aspekter av hans personlighet ni inte känner till. När ni till exempel ser på Anil Kumar kan ni bara uppfatta hans kläder, hans hy, hans längd och vikt. Han är dock inte bara det ni ser. Det finns så många egenskaper – t.ex. kärlek, medlidande och vrede – inom honom som ni inte kan uppfatta. Om ni därför vill lära känna någon till fullo måste ni sätta er in i alla aspekter av hans personlighet.

I vår tid går människor efter utseendet och dömer andra efter deras yttre handlingar. Detta är ett stort misstag. Därför ligger bristen i ert sätt att se och inte i skapelsen. När ni tar på er röda glasögon ser ni allt i rött, och med blå glasögon tycks allt blått. Det är bara de dumma som inte inser detta och hemfaller till kritik. Redan i fråga om människor är er förståelse bristfällig. Hur ska ni då kunna förstå Gud?

Gud har oräkneliga ovärderliga ting i sitt förråd, men ni kommer och ber:

”Svami, ge mig en medaljong.” Ni ber Honom om triviala ting då ni inte vet vilka dyrbara gåvor Han kan skänka er. Det råder inte brist på något i Hans förråd. Därför ska ni inte be Gud om något särskilt. När tiden är mogen kan Han ge er många värdefulla gåvor. Gud vet allt och agerar på det sätt som passar tid, plats och situation. Det är därför ni märker att Han ibland själv kommer och ger er ting ni inte bett om. Det är därför mycket svårt att förstå Gud. Den dumme, som inte kan förstå innebörden i Guds handlingar, feltolkar dem ofta. Han glömmet verkligheten, förlorar sin urskillningsförmåga och inbillar sig allt mer. Förfall därför aldrig till ett sådant beteende.

Educare, andlighet och religion skiljer sig inte från varandra. Här är en ring, en kedja och ett par örhängen. De är olika former av samma guld. När man förstår att ursprunget är detsamma ser man inte längre mångfalden. Gud är en, fastän Han kanske visar sig för er i olika former. Alltings grund är kärlek, så ge kärlek och ta emot kärlek. Ni förstår inte kärlekens gudomliga kraft. Grubbla inte över vad religion är. Det finns bara en religion, kärlekens. Educare betyder att bringa i dagen den gudomliga kärleken som finns latent i människan. Därför sägs det *Kärlek är Gud, lev i Kärlek*. Om ni förstår denna princip behöver ni inte grubbla över innebörden av religion och educare. Då skulle det inte finnas konflikter i världen och alla skulle leva lyckligt till-

sammans. Där man ser olikheter uppstår konflikter. Ge upp detta synsätt och lev med känslan av enhet. Hela mänskligheten är ett. Det finns bara en mänsklig ras.

Det finns bara ett språk, hjärtats språk; det finns bara en religion, kärlekens religion; det finns bara en samhällsklass, mänsklighetens.

Det finns många religioner men bara ett mål. Om ni är medvetna om detta förstår ni alla religioners enhet. ”O, ni Indiens hjältemodiga söner! Ingen religion är dålig för den som har ett gott sinne.” Det är inte rätt att göra skillnad mellan religioner. Skillnaderna uppstår i vårt sinne, men vi ser fel hos religionerna. Döm inte efter religion. Grubbla inte över vad religion innebär. Gör i stället ert sinne heligt. Ert öde, er position och rikedom grundas på ert sinne. Detta måste ni lära er.

Frågan som ställdes berör vårt dagliga liv. Vi behöver inse undervisningens begränsningar i vårt dagliga liv. Det ni läser första gången kan tyckas nytt för er, men när ni läser det gång på gång är det inte nytt längre. Här är ett exempel. En gång ville Gud skänka befrielse till en person och sände Yama, dödens Gud, till honom. När Yama närmade sig denne hängivne frågade Han om den hängivne kände Honom. Den hängivne svarade att Yama var en främling för honom. Då sade Herren Yama till honom att Han skulle återkomma först när han kunde känna igen Honom. När Yama åter-

vände efter tre dagar, ställde Han samma fråga. Nu svarade den hängivne att Yama inte längre var en främling för honom då han redan sett Honom. Allt tycks främmande och nytt innan man blivit bekant med det, men när man väl blivit detta tenderar man att inte längre uppfatta skillnader. Det är viktigt att ni överger känslan av olikhet och utvecklar känslan av enhet. Först sedan ni övergivit den förra kan ni uppleva enhet, så ni måste utveckla enhetskänslan. Var helt övertygade om att samma atma har sin boning i alla varelser. Då är det lätt att förstå att det inte finns någon skillnad mellan religion, educare och andlighet.

Fråga 2: *Vilken relation bör Sathya Sai-skolor ha till regeringen?*

Det finns två former av undervisning, Sathya Sais och den statliga. Icke desto mindre måste vi granska relationen mellan Sathya Sais och statens institutioner. Alla har rätt att delta i Sathya Sais undervisning eftersom Sathya Sai tillhör alla, men statliga institutioner tillhör inte alla. Sathya Sai-skolor bör dock följa alla statliga regler. Det finns bara en regel i Sathya Sais skolor, nämligen kärlek. Vi följer alla regler med kärlek. Regeringen driver igenom (enforces) sina regler, vilket inbegriper maktutövning (force), men Sais metod härrör från källan (source). Man kan följa Sathya Sais undervisning jämsides med den statliga. Den förra inpräntar mänskliga värden. Ni kan följa

statlig undervisning medan ni tillämpar dessa värden. Då behöver ni inte beakta skillnader mellan Sathya Sais och statens institutioner. Båda undervisningsformerna kan följas samtidigt. Varje dygn har ni tjugofyra timmar till förfogande. Ni tillbringar inte så många timmar i skolan även om ni går i en statlig skola; som högst sex timmar, tre på förmiddagen och tre på eftermiddagen. Det återstår då arton timmar. Anslå sex timmar till sömn och sex timmar för personliga göromål. Resterande sex timmar kan utnyttjas till andliga aktiviteter och utvecklande av mänskliga värden.

Människan bör dela upp sin tid på liknande sätt och ägna en fjärdedel av den åt andlig verksamhet. När ni delar upp tiden på detta sätt kan inget hindra er andliga utveckling. Sathya Sais undervisning förmedlar praktisk kunskap, statlig undervisning däremot bara bokkunskap. Den förra skänker oss andlig lycka, den senare världslig lycka. Försumma därför inte bokkunskap helt. Statlig utbildning ger oss möjlighet till försörjning medan Sathya Sais undervisning leder oss till livets slutmål. De två utgör ett mynts båda sidor.

Fråga 3: *Hur kan vi som lärare med önskan om att förbättra oss lära oss förstå elevens sinne? Hur kan lärare övervinna egna djupt rotade svagheter?*

Läraren måste först nå en grundlig insikt om sitt eget sinne innan han/hon försö-

ker förstå elevens sinne. Om lärarens sinne är gott återspeglas detta i elevernas beteende. Då läraren inte kan se elevens sinne kan han/hon lära känna det enbart genom att observera dennes beteende. Läraren bör iakttä och analysera elevens beteende mot sina föräldrar, vänner och klasskamrater. Det blir möjligt för läraren att visa eleven den rätta vägen först när han/hon genom noggrann observation lärt känna dennes sinne.

Ibland ger föräldrar sina barn alltför mycket frihet i hemmet. Barnen missbrukar denna frihet i umgänget med sina vänner som inte heller kan sätta gränser för sitt beteende, men när de går i skolan måste de följa vissa regler och föreskrifter. Därför måste de lära sig hitta en balans mellan frihet och disciplin. Läraren kan inte lägga sig i elevens familjeangelägenheter, för föräldrar ger sina barn frihet av kärlek, men han/hon måste ändå informera sig om elevens beteende i hemmet. Tyvärr är dock i våra dagar föräldrar till nittionio procent ansvariga för förärvandet av sina barn genom att ge dem alltför mycket pengar och frihet. Föräldrarna tror felaktigt att deras barn skulle ta skada om deras frihet skulle inskränkas, men när barnen förleds och kommer på avvägar känner föräldrarna sig olyckliga. Man måste ha kontroll på barnen redan från början. Precis som bromsar reglerar fordons hastighet på vägen för att garantera en säker framfart måste också barnens frihet inskränkas för att skydda dem. Barnen bör ges frihet så länge de visar

gott uppförande, men när de kommer på avvägar måste de bestraffas. Föräldrarna får bara ge sina barn frihet och pengar som ska användas i goda syften, men de måste vara mycket observanta på barnens beteende. Då kommer barnet att gå den rätta vägen. Modern har det främsta ansvaret för att detta sker. Allmänt gäller att om dottern i familjen fördärvas bär modern ansvaret, och om sonen kommer på avvägar får fadern ta på sig skulden.

Sedan kommer skolan in i bilden. Den bör kontrollera och reglera elevernas uppförande. Det är här lärare måste skapa en balans mellan frihet och disciplin i elevens liv. Lärarna måste gång på gång påminna eleverna om att deras beteende kommer att vara ansvarigt för det rykte de ger sina föräldrar och den skola de går i. Lärarna bör tala kärleksfullt till eleverna och mana dem att välja den rätta vägen.

I en del länder vet inte barn vad ödmjukhet och föräldrarespekt är. Lärarna i Sathya Sai-skolorna måste råda eleverna på rätt sätt. De måste förklara för eleverna att de fötts som människor, och att de varken är vilddjur som ska väcka fasa i andras hjärtan eller fogliga husdjur som är rädda för andra. De har ingen anledning att frukta och ska inte heller väcka andras fruktan. På detta sätt måste läraren visa eleverna den rätta vägen. Livet är en lång resa och får inte avfärdas på ett triviale sätt. Det måste levas på ett så gynnsamt sätt som möjligt. Vi måste leva ett gudomligt liv, inte bara ett långt liv.

Det är möjligt att åstadkomma en förändring hos eleverna med sådana goda råd. Läraren bör upprätthålla kontakt med föräldrarna för att se till att eleverna leds in på den rätta vägen.

En del barn kanske har vissa dåliga vanor. Läraren bör först stoppa dessa och sedan börja undervisa. Ni är en "acharya", inte bara lärare. En acharya är den som praktiserar det han vill lära ut innan han undervisar sina elever, så när ni önskar lära eleverna goda principer måste ni först själva praktisera och vara goda föredömen. Om ni till exempel röker i kollegiet kommer eleverna att ta efter er och börja röka. Om ni försöker korrigera dem genom att säga att rökning leder till dålig hälsa, kommer eleven att fråga er: "Men magistern, varför röker ni då själv?" Vad ska ni svara? Det finns inget svar, så om ni vill korrigera barnen får ni inte ha dåliga vanor. Det verkliga kännetecknet på god utbildning är god undervisning. God undervisning leder till omvandling av eleverna. Den får eleverna att erkänna sina misstag inför läraren. Jag känner väl till detta. Ibland blir jag arg på mina elever för deras felsteg och blir sträng mot dem. Ändå älskar jag dem och ger dem vad de behöver. Detta förvandlar deras hjärtan. De kommer och ber till mig: "Snälla Svami, förlåt oss. Det var fel att vi inte uppförde oss i enlighet med Dina råd. Nu har vi förstätt det. Vi ska aldrig upprepa dessa misstag." Ord som följer av verklig ånger får Svamis hjärta att smälta och Svami förlåter dem med or-

den: "Min käre son, vad jag än gör är för ert bästa." Alla lärare bör försöka agera på samma sätt.

Fråga 4: *Vilken är den viktigaste egenskapen hos en lärare?*

Detta är mycket viktigt. Lärarna måste praktisera det goda och lära eleverna att göra detsamma. Lärarna bör leva ett föredömligt liv. Ett exempel: När jag studerade i Uravakonda hade vi en lärare som hette S. Iyengar. Eleverna var mycket rädda för honom. Om de såg honom komma på vägen tog de en annan väg och undvek att möta honom. En dag fick Iyengar se mig gå in i en gränd när han kom från motsatt håll av vägen. Nästa dag gick jag till skolan. Jag var klassens ordningsman. Ni kan föreställa er hur lång jag var då när ni ser hur 'lång' jag är nu. Jag måste skaffa en käpp och förvara den i klassrummet för att användas när han straffade elever. När han kom till klassrummet var han arg på mig för att jag inte mött honom på vägen. Han frågade mig: "Varför mötte du mig inte och hälsade?" Jag svarade: "Magistern, jag såg er inte. Jag var på väg till min väns hem för att hämta min anteckningsbok." Han skrek: "Så du såg mig inte!" Då jag inte sett honom på vägen, svarade jag: "Nej, jag såg er inte". Han hotade straffa mig. Jag sade till honom: "Jag talar sanning, magistern. Om ni vill straffa mig så gör det." Detta svar smälte hans hjärta och han började gråta. Han kallade

mig till sig och sade: "Raju, jag visste att du aldrig skulle göra fel. Det är jag som gjort fel genom att bli arg på dig."

Senare kallade han på mig och bad mig komma hem till honom nästa kväll efter skolan. Jag gjorde som Iyengar bett mig och gick hem till honom. Han överöste mig med sin kärlek och bjöd mig friterade grönsaksknyten (pakodas) på en aluminiumtallrik. Han sade: "Raju, det var fel av mig att tänka på att straffa dig. Som ett uttryck för ånger vill jag bli din vän." Vår godhet, vår uppriktighet och våra heliga egenskaper kan förändra vem som helst. Jag sade: "Er ställning är mycket högre än min. Vänskap är bara möjlig mellan jämställda." Han svarade: "Du må se det så, men ens ålder och utbildning är inte avgörande. Det som är viktigt är ens hjärta. Du har ett gott hjärta." På detta sätt började han prisa mig genom att flera gånger kalla mig en god pojke. Vidare undrade han om det gick bra för mig i skolan. Jag svarade att det gjorde det. Han påminde mig om att det var examination nästa månad och önskade att jag studerade flitigt.

Jag gick till examinationen. Den varade i två timmar, men jag hade svarat färdigt efter en halvtimme. Jag lämnade svarsblanketten till skrivvakten och kom ut. Iyengar höll ett vakande öga på mig. Han gav mig en gliring med orden: "Raju, du verkar inte ha skrivit något!" Jag svarade: "Magistern kommer att få se själv i morgon. Jag har svarat rätt på allt. Jag varken skriver eller talar osan-

ning." Nästa dag tog han ur högen med svarsblanketter först fram min. Han kontrollerade mina svar ett efter ett och upptäckte att där fanns några svar som inte ens han kände till. Därför skrev han överst på papperet "mycket, mycket, mycket, mycket bra". På den tiden brukade läraren behålla svarsblanketterna. Nästa dag bad han sin fru göra i ordning ett litet mellanmål och bjöd hem mig. Han sade: "Raju, ta en kopp kaffe." Jag svarade: "Jag dricker inte kaffe. Jag är inte van vid det." "Ta åtminstone en pannkaka (dosa)", vädjade han. Jag svarade: "Men jag är inte van att äta mellan målen." "Snälla du, ät åtminstone för att glädja mig", bad han. Så jag åt för att tillmötesgå honom. På liknande sätt ges elever många tillfällen att glädja sina lärare.

Fastän eleverna i allmänhet var rädda för sina lärare var inte jag det. Skälet var att jag aldrig gjorde några fel. Jag brukade tala med mycket älskvärd röst. Därför var min engelsklärare, Mahbub Khan, mycket angelägen om att komma i god tid till vårt klassrum. Om någon annan lärare fanns kvar där efter att klockan ringt brukade han be denne skynda på och komma iväg. Alla andra elever i klassen brukade reta mig och säga: "Raju, sätt dig längst fram!" Mahbub Khan älskade mig djupt. Han var femtio år gammal och hade inga barn. Han bad mig ofta komma hem till honom. Han var mig mycket hängiven. Han ansvarade för bönestunderna och bad mig leda bönen med orden: "Din bön smälter våra hjärtan. Komponera en lovsång och

sjung den". "Hur ska jag kunna komponera en sådan?" undrade jag. Han svarade: "Du kan det!" Jag skrev en sång där jag förde fram tanken om alla religioners enhet. Efter att ha lyssnat till sången var alla förvånade. Jag undervisade om religionernas enhet redan vid denna ålder. Jag ledde alltid skolbönen. Efter en tid lämnade jag skolan med orden: "Inse att jag är Sai. Ge upp bindningen och era ansträngningar att hålla mig kvar hos er. Det världsliga bandet mellan er och mig existerar inte längre. Inte ens den mäktigaste person kan ändra mitt beslut."

Alla blev förvirrade. De följde efter mig och ropade: "Raju! Raju!" Utan att svara någon gick jag raka vägen till Anjaneyulus trädgård i Uravakonda. Jag satte mig på en sten och började undervisa: "O, människa, kontempera vid fötterna på gurun utan vars hjälp det är svårt att ta sig över den världsliga existensens ocean." Lärarna höll ett möte i skolan. De var alla så ledsna att de inte ville undervisa i skolan sedan jag lämnat den. Det fanns en telugulärare som sade upp sig med motivationen att han inte kunde fortsätta arbeta i skolan. Senare sade också Mahbub Khan upp sig. Många andra lärare följde deras exempel. De älskade mig så mycket att de inte ville undervisa i skolan när jag slutat. En muslimsk pojke ombads gå fram och leda bönen. När han kommit upp på podiet bröt han samman vid tanken på mig. Han kunde inte sjunga. Andra började också gråta. Den dagen upphörde skolbönen.

Det finns ett band av ren kärlek mellan lärare och elever. Elever kan vinna sin lärares hjärta och läraren kan vinna elevernas hjärtan. Om ni vill bli älskade måste ni först älska andra. Först och främst måste ni eftersträva sanning. Grunden för indisk kultur uttrycks i orden: "Tala sanning, handla rättfärdigt." Jag var alltid mycket ödmjuk. Mina lärare förstod denna min natur. Även nu lär jag mina elever följande. Ni kan inte alltid tillmötesgå andras önskningsar, men ni kan alltid tala tillmötesgående. Ibland behöver man dock vara sträng. Det visar jag. Jag kan vara hårdare än diamant när situationen kräver det. Annars är jag mjukare än smör.

Lärare! Om ni vill vinna era elevers förtroende måste ni närma er dem med kärlek. Ni måste påpeka deras misstag och visa dem den rätta vägen. Först då kommer de att välja denna. För att nationen ska nå framgång och välstånd måste lärarna utveckla kärlek till eleverna och forma deras karaktär. Då kommer samhället att få många goda medborgare.

Fråga 5: *Hur ska man genomföra educare när man ställs inför barn från slumområden och barn från splittrade hem som medför disciplinproblem i klassen?*

För att forma sådana barns karaktär genom educareprogrammet måste vi besöka deras hem och involvera människor där genom att starta sociala tjänandeprojekt, såsom att förbättra ren-

lighet och sanitär utrustning. Klargör för dem vikten av renlighet och tala om för dem att renlighet är näst intill fromhet. När ni börjar sådana sociala program och uppsöker byarna, kommer byborna att motiveras att starta egna sådana projekt. Seva Dal har organiserats av mig för att hjälpa till med sådant tjänande. Ni kan också begära hjälp av dess medlemmar när det gäller sådana projekt. Eleverna kan följa med till dessa områden och engageras i socialt tjänande. En dag i veckan kan avsättas till detta arbete. Lärarna kan starta sådana projekt med hjälp av elever.

Fråga 6: *Hur ska vi motivera barnen i educareprogrammet?*

Det går inte att få små barn att förstå innebörden i educare. De är för unga för det. Det kan presenteras på collegenivå. I de lägre klasserna kan vi dock utveckla goda tankar och goda vanor bland eleverna. Vi kan också inspirera deras unga hjärtan genom att berätta historier om respektive länders framstående personer och uppmana dem att följa de ideal dessa representerar. Harischandras liv, till exempel, utgör ett ädelt ideal vad gäller att hålla fast vid sanningen.

Fråga 7: *Hur kan vi få till oss barn till icke-hängivna som tillhör andra religioner till Sathya Sai-skolor?*

Detta är en mycket viktig fråga. Våra

elever är våra talesmän. Vi måste forma dem så att de väcker uppmärksamhet hos föräldrarna och ger upphov till en positiv förändring hos dem. Föräldrarna kanske inte känner till Sai Baba, men när de ser sina barns goda uppförande kommer de helt naturligt att ändra uppfattning. Eleverna kan också säga till sina föräldrar att deras goda uppförande helt beror på att de börjat i Sathya Sai-skolor och tillämpar Sai Babas undervisning. Detta lockar också andra barn till våra skolor.

Låt oss till exempel se på elevernas goda vana att sjunga bordsbön (Brahmarpanam) innan de äter. Till och med föräldrarna blir förvånade över deras hängivenhet till Gud. Barnen kan förklara innebörden av bönen för föräldrarna med orden: "Gud ger oss föda. Därför måste vi offra den till Honom innan vi intar den. Då blir födan välsignad (prasadam) och inget kan förorena den." På så sätt lär sig också föräldrarna be. Vi kan förändra föräldrarna med hjälp av barnen. Så går det till att leda in föräldrarna på rätt väg genom barnens uppträdande.

Vad än våra barn gör måste de göra det på rätt sätt. Om några gäster besöker deras hem måste de tala artigt till dem. De måste erbjuda dem sittplats, se till att de har det bekvämt och säga till dem: "Var så god och sitt. Far kommer om ett ögonblick." Sådant beteende kommer att göra gästerna glada och kommer helt naturligt att tilltala dem – vara sig de är hängivna eller inte. Det är så vi måste

träna våra barn så att de attraherar andra och utgör exempel för dem.

Fråga 8: *Hur förhåller vi oss till föräldrar som inte följer Sais undervisning och vars barn går i Sathya Sai-skolor?*

Vi måste lära våra barn praktisera Sais undervisning så att deras föräldrar kan lära sig av sina barn som studerar i våra skolor. Till exempel kanske föräldrarna till en elev inte är vegetarianer. När eleven kommer hem på ferier kan han åstadkomma en förändring hos sina föräldrar genom att ödmjukt tala om för dem hur heligt det är att äta vegetarisk föda. Eleven kan säga till sin moder: "Mor, jag kan inte äta den mat som anskaffats genom att döda en annan levande varelse. Det är inte bra för mig. Denna kropp som består av kött ska inte näras med kött. Vår kropp behöver helig föda och inte kött. Att äta kött framkallar djuriska tendenser i mig. Vi bör bara äta helig vegetarisk föda som Gud försett oss med." På så sätt kan vi lära föräldrarna genom eleverna, och med tiden kommer också föräldrarna att sluta äta icke-vegetarisk föda. Jag känner till många familjer som slutat sedan deras barn börjat i våra skolor. Jag åstadkommer mycket med hjälp av elever. Det är alltså lätt att framkalla förändring hos föräldrar genom elever.

Fråga 9: *Hur kan vi involvera föräldrar i educareprogrammet?*

Det är mycket svårt att direkt involvera föräldrar. Alltså måste educare förmedlas till föräldrarna genom barnen. Föräldrarna vet inte vad undervisning är. Vad förstår de om ni talar med dem om educare? Eftersom ni vet vad educare innebär måste ni praktisera det. Då kommer föräldrarna att lära sig genom att följa ert exempel.

Fråga 10: *Vilken roll har teknologi såsom datorer i undervisningen?*

För mig är teknologi tricksande (technology – tricknology). Jag tror inte på datorer. Lika väl som människor ådrar sig sjukdomar är också datorer utsatta för dem. Jag har upprepat detta under de gångna fem åren. Nu drabbas också datorer av virusangrepp precis som människor. Ni måste bli en 'kompositör' (composer), inte en 'dator' (computer). Hur uppstår ett fel i en dator? Det sker när något går galet i huvudet på kompositören. Ni må använda denna teknologi för att utveckla vetenskapen. Rätta först och främst till den dator Gud skänkt er, nämligen själva ert huvud. I vår tid använder man dator vid minsta lilla beräkning. Det är löjligt. Gud har givit er en bättre räknare, er hjärna. Betjäna er av den.

Naturligtvis finns det vissa fördelar med datorer. Jag förnekar inte detta. Ni ska bara använda dem vid behov. Ni fascineras alla av datorer eftersom de äger nyhetens behag, men vad har datorer

gjort med vårt samhälle? Förr arbetade folk mycket hårt från morgon till kväll. Teknologi och vetenskap har gjort dem försoffade. De har hemfallit åt lättja. Teknologi bär också ansvaret för arbetslöshet. Denna leder till ökad brottslighet. Därför måste vi minimera användningen av sådana maskiner som gör många arbetslösa. Alla händer måste få arbeta, varje gröda måste tillföras vatten och varje hem måste bli en verkstad. Bli inte alltför beroende av datorer.

Fråga 11: *Vad ska göras om ett land önskar starta en Sathya Sai-skola?*

Det är inte möjligt för alla att starta skolor då alla kanske inte har resurser till det. De kan dock börja förmedla educare genom Bal Vikas-programmet. Så småningom kan detta utvecklas till en skola. Här vill jag göra ett viktigt påpekande.

Den värdefulla insats kvinnor gör på detta område är högst väsentlig. Män släpar klart efter i detta avseende. Kvinnliga Bal Vikas-lärare har utfört ett underbart arbete i många länder. De tjänar familjen, ser efter barnen och har ändå tid för Bal Vikas, trots dessa dagliga sysslor i hemmet. I denna Kalialder är det en stor välsignelse för både föräldrar barn att få delta i Bal Vikas-klasser. Män bör också ställa upp i detta arbete. Först då kan nationen göra framsteg. Stora skolor och byggnader kan ge problem när det saknas resurser. Börja i liten skala. Varje hus har en veranda. På den kan ni under-

visa minst tio barn. Ni kan förmedla de mänskliga värdena sanning, rättfärdighet, frid, kärlek och icke-väld. Tala om för dem att en sann människa måste tillägna sig dessa värden. På detta sätt kan vi bygga upp skolor.

Fråga 12: *Vilken är Sai Babas vision av framtiden för Sathya Sai-skolor runt om i världen?*

Det finns ingen anledning att oroa sig för vad som väntar oss i framtiden. Gör vad ni förväntas göra efter bästa förmåga. Detta leder er till en ljusare framtid. Framtiden är inte säker, den råder vi inte över. Nutiden (present) är viktig. Den är inte nutid i den vanliga betydelsen; den är allestädes närvarande (omnipresent). Ta till vara nuet och framtiden tar hand om sig själv. Trodde ni någonsin att ni skulle få vara här och delta i denna konferens? Nej. När ni utför gott arbete kommer det i sig att ge er en lycklig framtid.

Fråga 13: *Kan barn antas till Sathya Sai-skolornas högre klasser direkt eller måste de börja i lekskolan?*

Det finns ingen benhård regel som säger att barn bara kan antas till lekskolan. Ni kan lika väl anta dem i tredje eller fjärde klass om det passar er. Alltefter situationen kan ni anta dem till en högre klass. Det är inget fel.

**Fråga 14: Bør Gayatri Mantra
sjungas i Sathya Sai-skolor i Väst?**

Jag säger inte det. Ni kan följa ert samvete. Om ni känner att det är nyttigt för er så sjung det. Gayatri är inte en kvinna, och inte heller tillhör detta mantra någon speciell religion eller något speciellt land. Det är bara namnet och formen för en gudom. Det har kraften av ett mantra. Bhur, Bhuva, Suvaha representerar de tre aspekterna materialisation, vibration och strålning. De är närvarande i alla oberoende av nationalitet och religion. I detta mantra ber man för utvecklingen av ens intelligens. Jag kräver inte av någon att han ska sjunga det och inte heller att han ska avstå från att sjunga det. Inte krav

(force) utan källan (source) är mitt ord. Ni kan göra det som ger er glädje.

Jag har besvarat era frågor i korthet. Rena era hjärtan och följ det gudomliga bud. Ge Gud vilket namn som helst – Allah, Jesus, Krishna eller Zoroastra. Det gör ingen skillnad. Utveckla dygder och befria er från laster. Sathya Sai är totalt osjälvisk; allt jag säger bör ni följa obetingat. Det är bra för er. Var lyckliga och dela lyckan med andra. Det är vad jag förväntar mig av er.

– **Sathya Sai Baba**

Från Bhagavans avslutningstal i Sai Kulwant Hall, Prasanthi Nilayam, 21/11-2001 då första konferensen för Sathya Sai-skolor hölls.

Du bör förena ditt välfärd med världens. Hur kan du vara glad när din granne har det eländigt? Därför uppmanar jag dig att sluta be för ditt eget framåtskridande; be för frid, välgång och lycka för mänskligheten, oberoende av ras eller hudfärg. Be intensivt och med tillit; då kommer nåden att strömma genom dig.

– **Sathya Sai Baba**

Sathya Sai Speaks, vol. 7, s. 314

HANS GÅVA AV KÄRLEK

Jack O. Scher Faber, Virginia

I sitt jultal i december 1997 gav Svami oss vad jag anser vara den dyrbaraste gåvan någonsin. Mitt i Sitt tal gjorde Han ett uppehåll och sade: "Vad som än händer, säg 'det är bra för mig'". Som om Han speciellt ville betona detta, upprepade Han de anmärkningsvärda orden: "Vad som än händer, säg 'det är bra för mig'" Dessa underbara ord ekade i min hjärna och väckte varje fiber i mig. I årtal hade jag känt mig förvirrad inför frågan om vi har eller inte har fri vilja.

Dessa Babas ord var liksom en lystringssignal; Han förkunnade att Han verkligen givit oss Sin dyrbaraste gåva, den fria viljan. Jag satt där i stilla glädje. I årtal hade jag grubblat över frågan om vi har fri vilja. Hittills hade Svami mycket klart framhållit att Han och endast Han är den som handlar! Inte ens ett grässtrår rör sig utan Hans vilja. Vi är bara marionettdockor på Hans storslagna scen.

Det är inte vi som handlar. Jag var alltid ledsen över att behöva acceptera denna kunskap. Jag hade varit stolt över mina prestationer; de gav mig glädje och självförtroende. Utan fri vilja var jag tvungen att överge min tro på att framgången jag gladdes åt berodde på min vilja och mina ansträngningar. I stället för att känna mig stolt och självbelåten måste jag nu acceptera allt jag trodde jag åstadkommit som Hans nåd.

Jag blev dock vederkvickt när Baba senare mycket bestämt förkunnade att vi i själva verket har fri vilja. Han sade tydligt och klart: "Vad som än händer, säg 'det är bra för mig'" Uppenbarligen innebär detta att vi kan välja, nämligen att acceptera det som händer eller att inte acceptera det och försöka förändra det. Livet kändes inte alls så inskränkt längre, och min önskan om fri vilja uppfylldes till sist. Alla mina Saivänner hade så länge

hävdad att Baba på många sätt framhållit att vi inte har fri vilja. Mitt sinne övervämmades av valmöjligheter. Jag kunde välja att acceptera eller inte acceptera. Själva ordet "accepterande" innefattar val. Svami hade definitivt givit mig mina drömmars julklapp. Han tycktes säga att vi, när allt kommer omkring, åtminstone är medagerande.

Det är längesedan Han befriade mitt sinne från spindelväven. Sedan dess har jag njutit av känslan att jag personligen är ansvarig för mina handlingar. Ja, karma kan bara förstås när vi har frihet att välja. Beröm och klander skulle vara meningslöst om vi inte kunde välja fritt. Efter "befrielsen" har jag, med en viss stolthet, skrivit artiklar och berättat för familj och vänner om min upptäckt. Lägg märke till att jag kallar det "min upptäckt". Det var som om jag var den ende som lyssnade, som insåg den oerhörda betydelsen av Hans mäktiga ord.

Nu, i mörkret på mitt hotellrum, i väntan på morgondagens flyg som ska föra mig tillbaka till Prasanthi Nilayam, ser jag plötsligt en ny möjlighet i Hans underbara tillkännagivande. Antag att Han egentligen inte förklarade att vi har fri vilja, utan snarare att vi inte har någon fri vilja alls. Antag att Han i stället i Sitt djupa medlidande och Sin innerliga kärlek ville räcka oss en hjälpande hand och ömt söka lindra våra upplevelser av smärta och motgång. Antag att Han i stället för att förkunna att vi kan välja försökte läka våra sår och göra det mindre smärtsamt

för oss att acceptera det oundvikliga – det oundvikliga som sker eller redan bestämts. Allt som någonsin händer och någonsin kommer att hända har bestämts. Vi har aldrig haft något val och kommer inte att ha det. Allt tal om fri vilja är fantasi. Vi har bara att acceptera och erfara det som föreskrivits oss.; inte heller själva accepterandet innebär ett val. Varje förändring av denna sanning är en dröm som oundvikligen slutar i en mardröm, för till slut måste vi inse att vi aldrig haft, och aldrig kommer att ha, någon kontroll över det som sker.

Denna juldag nynnade vår älskade Herre, av oändlig kärlek och omsorg, en vaggvisa för sina barn för att lindra vår eventuella smärta och vända. Var inte rädda när Jag är här. Vad som än händer säg "det är bra för mig" Hans kärleksång är avsedd att vaggas och skydda oss, värna oss mot rädsla och förtvivlan. Sångtexten kan anpassas till varje individs behov. Den vidare betydelsen av orden Vad som än händer säg "det är bra för mig" är att "Jag vet vad var och en av er behöver, och av kärlek vill jag hjälpa er att förstå att inget av det som händer är verkligt. Jag vet att ni inte kan förstå att detta är sant, och jag vill bespara er allt lidande". Så lystringssignalen Vad som än händer säg "det är bra för mig" innebär att Herren gav oss en trygghetsförskring. I Sin modersroll hjälpte Han oss att ignorera och avvisa en falsk världs smärtsamma illusioner.

När jag nu sitter i mitt mörka rums

dunkel ser jag den sanning Han förkunnar i ett nytt ljus. Världen är fullkomlig bara därför att Han, Herren, arrangerat allt med Sina befallningar. En del i Hans gudomliga lek består i att skapa myten om och begäret efter frihet att välja, kontroll och fri vilja. Dessa föreställningar är bara hinder som Han ställer upp på lekplatsen för att vi ska kunna lära oss att ta oss över dem. Självförverkligande innebär att till slut överlämna allt till Hans vilja. Detta kommer att utplåna dualiteten då totalt överlämnande betyder att vi vänder oss till Den Ende; vi går upp i Hans lek utan att tveka. Vi är trygga i vår vetskap att Han vägleder oss alla precis dit där vi ska vara.

Denna nya förståelse av Hans ord känns till slut rätt för mig. Det är dags att överge varje anspråk på att vara den som handlar. När folk ställer de gamla frågorna, såsom: "Baba uppmanar oss att använda vår urskillningsförmåga; hur kan du då urskilja utan att välja ett sätt att handla?" inser jag nu att det finns något subtilt här. Det ingår i Hans lek. Ja, det innebär ett val, men rätt handlande kräver att vi följer de levnadsregler som givits oss, de riktlinjer som fastställts. När vi överlämnar oss följer vi vårt dharma; vi skapar det inte.

Genast tar mitt sinne upp de gamla argumenten: Vilken betydelse har avsikten? När en person dödar någon med en sten, är själva handlingen förutbestämd; personen dör enligt en plan, men vad är avsikten hos den som dödar? Är den

också förutbestämd? Är han oskyldig om det är en olyckshändelse? Är det ett brott om det är överlagt? Min gissning är att allt är förutbestämt, och att dramat iscensätts för att snärja dem som tror de kan påverka spelets handling. De som överlämnar sig och förblir vittnen går fria. Den som påstår att han är den som handlar och att han har rätt att välja är den som får lida.

Ni slipper lida när ni underkastar er Guds vilja. Lidandet är det pris ni får betala för att ni tror att ni har kontroll och kan påverka utgången. Den avgörande frågan är: hur länge, hur många liv tar det för en person att överlämna sig till Guds vilja? I själva verket har det ingen som helst betydelse vem eller vad ni är när det gäller den roll ni spelar i mänsklig form. Den lärde är inte förmer än gatsoparen, den rike inte förmer än kamelföraren, tjuven och mördaren är jämställda med prästen och helgonet. Ingen av de världsliga rollerna har någon betydelse. Det är vars och ens uppgift att komma till insikt om sin innersta verklighet och sedan överlämna sig och bevittna Herrens skådespel. Svamis gåva bestod inte enbart i att lindra våra kval utan också att verkligen intyga att inget som händer har någon egentlig betydelse. När Han sade till oss: "Vad som än händer säg "det är bra för mig" var det som att säga: "Låt er inte påverkas av händelserna i detta skådespel, utan koncentrera er på det enda som har verklig betydelse. Lär känna ert verkliga jag."

Avbryt denna lek och kom hem. Välkomstmattan är utrullad.”

Totalt överlämnande är den förmåga som medför oerhörd lindring. Vi är inte längre fast i den gamla processen att försöka förklara allt det som tycks vara paradoxer eller motsägelser. Vi lär oss att betrakta det vi trodde var utmaningar som lekfulla försök att snärja oss i det gamla tänkesättet att vi kan förändra processen. När någon frågar: ”Varför låter Gud så mycket lidande drabba världen?”, ler vi numera, då vi inte längre låter oss snärjas av tron att något kan vara annorlunda. Om vi hör den gamla bibeltexten: ”Som ni sår får ni skörda”, rycker vi på axlarna åt åsikten att vi har den personliga förmånen att få välja? Vi njuter av vetenskapen om att inget är verkligt sant; inget vi säger eller gör kan förändra något.

I våra liv följer vi rättesnörena att älska och tjäna våra medmänniskor, men nu är det lätt då vi vet att vi egentligen inte

påverkar händelsernas gång, och därför störs vi inte av att våra förväntningar inte infrias. I själva verket har vi inga förväntningar längre. Vi vaknar helt enkelt upp varje morgon och väntar på att programmet ska börja. Vi väntar på att Guds vilja ska ge sig tillkänna, ty vi har för alltid givit upp den gamla vanan att fråga: ”Vad ska jag göra?”

Babas största gåva är en kombination av uppmaningen att vi bör acceptera allt då vi ändå inte kan göra något för att förändra det, och den djupa insikten eller avslöjandet att inget som händer har någon verklig betydelse; denna insikt förändrar både vår attityd och vår uppfattning. Fria från alla bekymmer kan vi tålmodigt fokusera oss på vår kärlek till Honom. Då kan vi till slut börja det liv Han utstakat, där kärlek är vår form och sällhet vår föda.

Sathya Sai Newsletter, våren 2001.

Du kan alltid minnas Herrens namn när du badar, äter, går eller sitter. Alla de timmar som nu tillbringas med att se på film och åt tom och innehållslös konversation kan bäst användas för tyst kontemplation av Guds namn och form.

– Sathya Sai Baba
Sathya Sai Speaks, vol. 5, s. 311

RADIO SAI GLOBAL HARMONI

En ny milstolpe passeras
G. Venkataraman

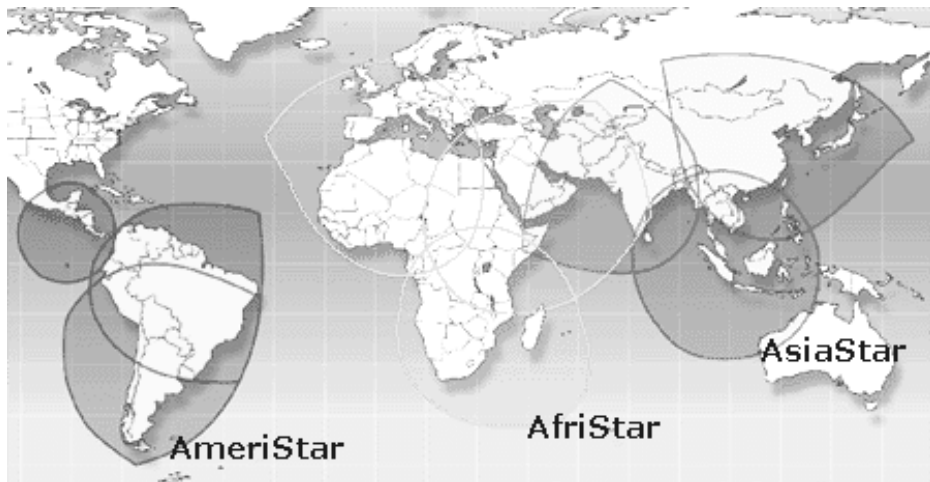
Svami säger att händelser alltid äger rum i enlighet med tid och omständigheter, också i en Avatars liv. Vad gäller vår älskade Bhagavan Baba väntade Han i fjorton år efter Sin inkarnation innan Han tillkännagav för världen vem Han egentligen var. Ytterligare arton år måste gå innan Han gav tillåtelse till att en månadstidning började utges för att förmedla Hans budskap, en tidsskrift numera bekant för alla hängivna runt om i världen som ”Sanathana Sarathi”.

Allt händer enligt den gudomliga planen.

Åren gick och världen drogs med i kommunikationsrevolutionen som följde av den explosionsartade utvecklingen av satellitteknologi, teleteknologi och datorer. Hängivna, särskilt utländska, bad

upprepade gånger Svami om tillåtelse att få upprätta radiolänkar, internetlänkar och jag vet inte vad, så att Hans gyllene röst och budskap på ett ögonblick skulle kunna lysa upp hela jorden. Som om Han tillämpade Sin egen maxim log Baba ständigt när sådana önskemål framfördes men förhöll sig för övrigt avvaktande. Och så, när ingen haft några som helst förväntningar, intog ”Radio Sai global harmoni” scenen förbluffande snabbt. Det hela började liksom av en tillfällighet – åtminstone verkade det så. Men den hastighet med vilken händelseförloppet utvecklades ger en klar antydning om att resultatet var föreskrivet av det gudomliga.

Någon gång i september 2001 kom två framstående besökare till Sri Sathya Sai Super Speciality Hospital i Bangalore. Det var dr Noah Samara, CEO, WorldSpace Corporation, och dr Mi-

chael Nobel, ordförande i Nobel Family Society och ledamot i styrelsen för WorldSpace. Dr Nobel är sonson till en bror till dr Alfred Nobel, grundaren av Nobelpriset. Dessa två herrar var officiellt i Bangalore i arbete knutet till WorldSpace, och då de hört om ett "drömsjukhus" kände de att de måste se det innan de lämnade Bangalore. När de såg det blev de båda slagna med häpnad – vilket inte är förvånande. De greps genast av en oemotståndlig längtan efter att få Svamis darshan, och det var därför de båda infann sig i Puttaparthi. Resan var inte alls planerad, men icke desto mindre blev den av. Vem kan förneka ingripandet av den "dolda handen"? Dr Samara och dr Nobel blev vederbörligen välsignade med en gudomlig intervju, under vilken dr Samara vid Lotusfötterna erbjöd en hel digital radiokanal för att sända Svamis budskap om kärlek och medlidande ut över världen.

Digital radioutsändning via satellit.

Här är det nödvändigt att säga några ord om WorldSpace och dess strävan att verka för digital radioutsändning. Dr Samara är från Afrika men utbildade sig i Väst. Han märkte att en avgörande obalans mellan i-länderna och u-länderna berodde på skillnaden i tillgång till information. Han tyckte sig se att bruket av satelliter tillsammans med digital radioutsändning var svaret på frågan hur man förser gemene man med de senaste nyheterna. Med bruket av satelliter undviks de kolossala utgifterna för att bygga massiva radiosändare, och användandet av digital utsändning säkrar högsta kvalitet, en kvalitet inte alls möjlig att uppnå med vanlig sändning – inget brus, inga störningar från andra stationer, ingen försvagning på grund av vädrets makter osv. Vidare har modern teknologi gjort det

möjligt att med en kompakt mottagare vars antenn är så stor som en handflata, direkt ta emot radiosignalen från satelliten. Med en sådan mottagare kan man mycket lätt ta in signalen till och med i djungeln och ändå få kristallklara mottagning.

Dr Samara följde snabbt upp sin idé genom att först grunda WorldSpace Corporation i Amerika. Därefter lät han skjuta upp en satellit över Afrika. Denna satellit, kallad Afristar, täcker inte bara hela Afrika utan också en stor del av Europa. Efter detta kom satelliten Asiastar som tog hand om den asiatiska kontinenten. I själva verket gjordes dr Samaras besök i Bangalore i samband med inledandet av WorldSpaceverksamhet i Indien. År 2002 förväntas WorldSpace skjuta upp sin tredje satellit, Ameristar, och utöka sin täckning till den amerikanska kontinenten. (Figur i början av artikeln visar ytan WorldSpace täcker in.)

Inget hände de närmaste veckorna efter dr Samaras besök i Puttaparthi, men därefter dök ett WorldSpaceteam upp i Prasanthi Nilayam för att diskutera en uppföljning. Det var i detta skede jag kom in i bilden. Jag satt med vid den första omgången samtal, ur stånd att fatta att vi snart skulle vara inbegripna i satellitradiosändning. Uppriktigt sagt hade jag aldrig hört talas om denna teknologi och än mindre sett en digitalradio, men när Herren håller i trådarna har marionetterna inga problem, det vill säga inte allt för stora. Vad som därefter

hände är till stor del höljt i dunkel för oss som var involverade i detta. När Bhagavan på morgonen den 23:e november 2001, mitt under firandet av Hans 75-årsdag, tryckte på knappen så att Radio Sai började sända, kunde jag bara inte tro mina öron. Det tog en stund för mig att inse att ljudet i Sai Kulwant Halls högtalare i själva verket kom från en digitalradio speciellt placerad inne i templet och inställd för Asiastarsatelliten som kretsade nästan 3700 mil över jordytan!

Radio Sai Global Harmoni.

Radio Sai Global Harmony sköts av Sri Sathya Sai Books and Publications Trust i Prasanthi Nilayam som en del av dess uppdrag att sprida Svamis budskap. Radioprogrammet förbereds i Prasanthi Nilayam, skrivs in på datorCDn och sänds sedan till Melbourne i Australien där det uppkopplas till satellit. Därifrån sänds signalerna till Asiastar som sedan sänder tillbaka till jorden. Programmet som hörs på morgonen den 23:e utgår alltså i själva verket från Australien. I det ögonblick Svami tryckte på knappen i Prasanthi Nilayam utgick en signal till Melbourne och hokuspokus, Radio Sai sände i etern!

För närvarande gäller följande sändningstider: måndag till fredag bjuds ett fyra timmars programpaket som repeteras sex gånger under en 24-timmarsperiod, från 6.30 en dag till 6.30 nästa

dag. I detta paket kan lyssnarna höra två gudomliga tal och en del musik bestående av lovsång, lovsång som instrumentalmusik och avsnitt ur konserter framförda i den Gudomliges närvaro. Man upprepar programmet för att tiden ska passa in i olika tidszoner. Under veckosluten sänds ett sammanfattande program som täcker alla programmen från de föregående sju till tio dagarna. På så sätt kan de lyssnare som gick miste om några avsnitt tidigare i veckan få en chans till under sin ledighet. Man försöker skapa ett mer varierat programutbud med tal, intervjuer, specialprogram och liknande. Under tiden har också många tekniska nyheter utvecklats. Innan ens en månad gått kan vi nu kontrollera programinnehållet i Melbournedatorn direkt från Prasanthi Nilayam. Enligt min mening är detta verkligen en prestation, möjliggjord genom den beundransvärda hängivenheten hos två av våra före detta elever som tilldelats detta arbete. Som varande knuten till Svamis Institut är jag så lycklig och stolt över att alla våra före detta elever – de må återfinnas på sjukhuset, eller i (lärar-) kollegiet, eller i bok – eller centrala förvaltningen eller i planetariet – arbetar så hårt bara för att glädja Svami.

För närvarande täcker Radio Sai bara västra Asien. Vad blir nästa steg? Det sägs att aptiten växer när något smakar bra. Då man smakat av det som nu erbjuds uppstår därför krav på omedelbar utökning av Radio Sais service till södra och

östra Asien. Därefter torde en utvidgning ske till Afrika och Europa, och sedan till den amerikanska kontinenten. Vi måste också finna metoder att nå ut till länder som inte täcks av WorldSpacesatelliterna; vi kan inte åsidosätta de hängivna i dessa länder, eller hur? Många önskar också "live"-sändningar – det vill säga när Svami håller ett tal skulle hela världen kunna höra samtidigt! Alla dessa utvidgningar är tekniskt möjliga men kräver mycket arbete – tekniskt, administrativt och juridiskt, men när det är Svamis vilja, vem kan då förhindra allt detta?

För en tid sedan sade Svami under ett tal att när vi sjunger lovsånger sprids de subtila ljud vibrationerna som uppstår ut över världen och i själva verket ut i universum; inte bara det, de absorberas och blir inneboende i alla de materiella föremål som fyller universum. Bhagavan tillade att om vi sjunger lovsånger med sann kärlek till Gud kan dessa subtila vibrationer faktiskt rena världen och främja fred så väl som harmoni. Om våra röster kan göra detta, hur mycket mer kan då inte den gudomliga rösten åstadkomma, särskilt när den fysiskt genomtränger hela världen via radiovågor! Tänk er, just i detta ögonblick kan Svamis röst höras i varje krigshärjad del av Asien! Snart kan den höras över hela världen. Kan det då finnas något tvivel om att fred kommer att råda?

Sanathana Sarathi, Jan. 2002, s. 10

DHARMA BASERAD PÅ SATHYA

Sjukdomar, både fysiska och mentala, är en kroppsreaktion orsakad av gifter i sinnet. Endast ett osmittat sinne kan ge en fortlöpande hälsa. Syndfulla handlingar föder sjukdomar. Dåliga tankar och vanor, dåligt sällskap och dålig mat är fertil grogrund där sjukdomar trivs. Sällhet och hälsa går hand i hand. En känsla av upprymdhet och jubel håller sinne och kropp fri från ohälsa. Dåliga vanor, som människan hänger sig åt, är huvudorsaken till sjukdom, fysisk såväl som mental. Snikenhet påverkar sinnet, besvikelse gör människan nedstämd. Människan kan rättfärdiga sin existens som människa, endast genom att utveckla dygder. Först då blir människan en värdig kandidat för gudomlighet.

Människan är i grunden, essentiellt och fullkomligt odödlig. Människan är 'Amrithaswarupam' (odödlighetens form) ändå är hon rädd att dö. Människan är 'Anandaswarupa' (sällhetens form) ändå gråter hon över att hon är olycklig. Människan är 'Shanthiswarupam' (fredens form) ändå är hon överallt fylld med oro. Detta absurda själv-bedrägeri är roten till den tragedi som världen lider av idag.

Alla religioner uppmanar människan att rena hjärtat från illvilja, snikenhet, hat och ilska. Alla religioner håller fram gåvan av Nåd som priset för framgång i denna reningsprocess. Idéer om överlägsenhet och underlägsenhet uppstår bara i ett hjärta korrumpat med egoism. Om någon argumenterar att han är högre eller att hans religion är heligare visar det bara att han har missat det avgörande i sin tro.

– Sathya Sai Baba
Ur *Thought for the Day*

Sathya Sai Information

Utkommer: mars, juni, sept., dec.

Utges av:

*Gå på denna jord
med huvudet högt,
med anden svingande sig mot himmelen
och hjärtat öppet för kärleken.
Tro på dig själv och på Gud inom dig.
Då kommer allt att gå väl.
Vart du än ser, så finns jag där.
Vart du än går, så finns jag där.
Vem du än möter, så finns jag i den personen.
Jag finns i alla.
Jag kommer att svara genom var och en.
Du kan inte finna mig på en plats
och inte på en annan.
Ty jag uppfyller hela rymden.
Du kan inte hålla dig undan mig eller
göra något i hemlighet, för inget är hemligt
för mig.
Lev i fullkomlig samklang med mina lagar
och under kommer att ske.*

– Sathya Sai Baba

Sathyam Shivam Sundaram, del 3, s. 246-47